Fimmtudaginn 3. júní 1993.

Nr. 211/1993. **Landssamband lögreglumanna**
gegn
fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs.

Kærumál. Félagsdómur. Frávísunarúrskurður staðfestur.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Hrafn Bragason, Garðar Gíslason, Guðrún Erlendsdóttir, Hjörtur Torfason og Pétur Kr. Hafstein.

Sóknaraðili skaut máli þessu til Hæstaréttar með kæru 19. maí 1993, sem barst réttinum 24. sama mánaðar. Um kæruheimild vísar hann til 21. gr. laga nr. 75/1973 um Hæstarétt Íslands. Hann krefst þess, að úrskurði Félagsdóms, upp kveðnum 13. maí 1993, í máli sóknaraðila gegn varnaraðila verði hrundið og lagt fyrir Félagsdóm að leggja efnisdóm á málið. Hann krefst og kærumálskostnaðar.

Varnaraðili krefst þess, að hinn kærði úrskurður verði staðfestur og sér dæmdur kærumálskostnaður.

Kæruheimild er í 67. gr. laga nr. 80/1938 um stéttarfélög og vinnudeilur, sbr. IV. kafla laga nr. 94/1986 um kjarasamninga opinberra starfsmanna.

Með vísan til forsendna hins kærða úrskurðar ber að staðfesta hann.

Rétt þykir, að kærumálskostnaður falli niður.

Dómsorð:

Hinn kærði úrskurður er staðfestur.

Málskostnaður fellur niður.

Úrskurður Félagsdóms 13. maí 1993.

Mál þetta, sem tekið var til úrskurðar 3. maí sl. vegna frávísunarkröfu stefnda, höfðaði Landssamband lögreglumanna, kt. 540574-0149, Grettisgötu 89, Reykjavík, fyrir Félagsdómi með stefnu, þingfestri 10. mars sl., gegn fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, kt. 550169-2829, Arnarhvoli við Lindargötu, Reykjavík.

Dómkröfur stefnanda eru:

1. að dæmt verði, að vinnufyrirkomulag það, sem rannsóknarlögreglustjóri ríkisins hefur sett á frá og með 1. febrúar 1993 hjá rannsóknarlögreglumönnum hjá Rannsóknarlögreglu ríkisins, sé brot á kjarasamningi Landssambands lögreglumanna við fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, dags. 24. 11. 1992,

2. að dæmt verði, að skylt sé að semja við Landssamband lögreglumanna og/eða Starfsmannafélag rannsóknarlögreglumanna um yfirvinnufyrirkomulag starfsmanna rannsóknarlögreglunnar, kjósi rannsóknarlögreglustjóri að hafa annan hátt á yfirvinnu en greinir í kafla 2.3. í kjarasamningi fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs og Landssambands lögreglumanna, dags. 24. 11. 1992,

3. að viðurkennt verði, að bakvaktir séu ekki hluti af vinnuskyldu rannsóknarlögreglumanna, án þess að sérstaklega sé um það samið.

4. Málskostnaðar er krafist úr hendi stefnda.

Dómkröfur stefnda eru:

1. að öllum kröfum stefnanda verði vísað frá dómi,

2. að stefndi verði með eða án frávísunar á einstökum kröfuliðum sýknaður af öllum kröfum stefnanda,

3. að stefnda verði tildæmdur málskostnaður úr hendi stefnanda að mati dómsins.

Frávísunarkrafa stefnda er hér til úrlausnar.

— — —

Niðurstaða.

Hjá Rannsóknarlögreglu ríkisins eru störf aðallega unnin í dagvinnutíma, kl. 8.00-16.00. Sú vinna, er fram fer utan dagvinnutíma, greinist samkvæmt kjarasamningi málsaðila frá 24. nóvember 1992 í yfirvinnu samkvæmt greinum 2.3. í samningnum og svonefndar útkallsvaktir samkvæmt greinum 2.5. Með útkallsvakt er átt við, „að starfsmaður sé ekki við störf, en reiðubúinn að sinna útkalli...", eins og þar segir. Í greinum 2.3. í kjarasamningnum er ekki að finna ákvæði, er tryggi starfsmönnum rétt til áhrifa um fyrirkomulag yfirvinnu í einstökum atriðum. Grein 2. 3. 8. sýnist ætlað að tryggja það eitt, að aukavinna skiptist sem jafnast milli lögreglumanna í föstu starfi. Grein 2. 1. 2. þykir ekki veita starfsmönnum samningsaðild að fyrirkomulagi eða framboði yfirvinnu. „Reglur um vaktir og vaktaskrá" frá 22. október 1982 og síðari breytingar hafa ávallt verið settar einhliða af rannsóknarlögreglustjóra og eiga sér ekki stoð í kjarasamningi aðila. Breytir hér engu, þótt rannsóknarlögreglustjóri kunni að hafa haft samráð við rannsóknarlögreglumenn við setningu þeirra. Eiga því

kröfur samkvæmt 1. og 2. tl. í stefnu ekki undir úrlausn Félagsdóms.

Um 3. kröfulið er þess að geta, að þar er krafist almennrar lögskýringar á tilteknu sviði, en raunverulegt sakarefni ekki lagt fyrir til úrskurðar. Auk þess byggist úrlausnin á skýringu á 31. gr. laga nr. 38/1954 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins. Þykir krafan ekki dómtæk með vísun til 1. mgr. 25. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála í héraði.

Með vísan til þess, sem hér hefur verið rakið, er það niðurstaða dómsins, að ágreiningur sá, sem málið er af risið, eigi ekki undir dómsvald Félagsdóms, og ber því að taka frávísunarkröfu stefnda til greina.

Stefnandi greiði stefnda 75.000 krónur í málskostnað.

Úrskurðarorð:

Krafa stefnda, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, um frávísun málsins er tekin til greina.

Stefnandi, Landssamband lögreglumanna, greiði stefnda 75.000 krónur í málskostnað.